

Arrest

nr. 215 561 van 23 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten ,

naam : D.
voornaam: Y.
geboortedatum : (...)1978
geboorteplaats: Accra
nationaliteit: Ghana

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18 april 2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep omdat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een definitief in het rechtsverkeer aanwezige inreisverbod, genomen op 8 september 2015.

Ter terechtzitting doet de raadsman van verweerder afstand van de in de nota opgeworpen exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de rechten van verdediging, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 728 en 758 van het Ger.W en van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"EERSTE ONDERDEEL

A. HET PRIVÉ- EN GEZINSLEVEN VAN DE VERZOEKENDE PARTIJ

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven en gezinsleven van de verzoekende partij.

Verzoekster heeft een relatie met de heer E. V..

Zij leerden elkaar begin september 2014 kennen via een datingwebsite. Na enkele chatsessies en telefoongesprekken spraken zij in persoon af.

Na de eerste ontmoeting volgden er nog tal van afspraakjes.

Pas één maand later - eind oktober 2014 - begonnen partijen een relatie.

Na 5 maanden daten besloten zij de stap te zetten om samen te gaan wonen. De heer V. woonde tijdelijk bij zijn vader en mevrouw D. bij een vriendin.

Om wat meer privacy te hebben besloten concludanten samen een woning te zoeken, hetgeen na een 5-6 maanden durende relatie zeker niet ongewoon is. De heer V. was op dat ogenblik reeds 43 jaar oud en mevrouw D. 36 jaar oud.

Beiden hadden al een mislukte relatie achter de rug en voelden dat het tussen hen goed zat waardoor zij niet langer wensten te wachten om de volgende stap in hun relatie te zetten. Zij vonden een appartement in Schoten en ondertekenden samen het huurcontract.

Ondanks het cultuurverschil tussen beiden, verloopt het samenwonen goed. De heer V. werkt aan zijn Engels en mevrouw D. aan haar Nederlands.

Verzoekster wijst ook op de vele verklaringen van vrienden, familie en kennissen die bevestigen dat verzoekers duurzaam samenleven en samen een toekomst wensen uit te bouwen:

S Door de heer G. M.;

S Door mevrouw I. O.;

S Door mevrouw O. S.;

S Door mevrouw M. M..

De heer V. heeft met een groot deel van zijn familie gebroken. Dit is de reden waarom mevrouw D. hen nog niet ontmoet heeft. Alle belangrijke personen in het leven van de heer V. ontmoetten mevrouw D. reeds en werden op de hoogte gebracht van het huwelijk.

Tussen de heer V. en de familie van mevrouw D. is er enkel telefonisch contact geweest. Dit kan ook moeilijk anders daar haar familie in Ghana woont.

Mevrouw D. heeft dagelijks telefonisch contact met haar moeder en zussen dewelke allen op de hoogte zijn van de huwelijksplannen met de heer V..

Het is ook steeds de bedoeling geweest om na het officiële huwelijk in België naar Ghana te reizen om daar een religieuze ceremonie te doen in het bijzijn van de familie van mevrouw D.. Op dit ogenblik hebben verzoekers niet de financiële middelen om heen en weer te reizen tussen België en Ghana.

Verzoekster voegt de nodige foto's toe waaruit hun relatie ten overvloede blijkt (stuk 14).

Begin mei 2015 verraste de heer V. mevrouw D. met een huwelijksaanzoek waar zij zonder twijfelen mee instemde.

Sindsdien zijn partijen hun huwelijksfeest aan het voorbereiden, werd de familie op de hoogte gebracht, werden gasten uitgenodigd, ringen aangekocht,...

Het aankoopbewijs voor de trouwringen wordt bijgevoegd.

Door de vrijheidsberoving van mevrouw D., doordat zij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten met vasthouding, en de negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Schoten wordt de relatie tussen beide partners zeer zwaar op de proef gesteld. Desondanks blijven beide zeer nauw contact onderhouden, zoals onder meer blijkt uit het bewijs van de bezoeken in het gesloten centrum van Brugge.

Zij hebben beiden nog een grote kinderwens waar ze met elkaar ernstig over spraken. Zij wensen samen een gezin te starten in België.

Reeds voor de huwelijksaanvraag van de heer V. stopten partijen met het gebruik van voorbehoedsmiddelen.

Op 2 september 2015 gingen concludanten op consultatie bij Dr. L. J.. Daar werd de diagnose gesteld waaruit bleek dat mevrouw D. een medische ingreep diende te ondergaan.

De afspraak werd hiervoor vastgelegd op 8 oktober 2015, maar door de vasthouding van mevrouw D. kon deze ingreep niet plaatsvinden.

Hoewel de Familierechtbank van Antwerpen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevestigde, werd door verzoekster hoger beroep aangetekend. Deze procedure is echter nog lopende.

2. De weigering van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand, doet aan deze feiten waaruit het gezins- en privéleven van verzoekster blijkt geen afbreuk.

Dit kan de toepassing van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet onmogelijk uitsluiten.

De weigeringsbeslissing vormt de mening van een overheid, zonder enige garantie op een onafhankelijk en onpartijdig oordeel (beleidsoverwegingen spelen hierin een zeer belangrijke rol). Daarom werd door verzoekster en haar partner beroep aangetekend. Deze procedure is echter nog lopende.

Hoewel de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand kan worden bekeken als een "contra-indicatie" (hoewel dit relatief is), wijzen bovenstaande gegevens er hoe dan ook op dat de toepassing van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet onmogelijk kan worden uitgesloten in afwachting van het oordeel van het Hof van Beroep te Antwerpen.

B. DE BELANGENAFWEGING M.B.T. DE BESTREDEN BESLISSING

3. De voorliggende feiten moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, §17, 27 april 2010).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

C. DE BELANGEN ZIJN NIET (CORRECT EN NAUWGEZET) AFGEWOGEN

4. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, werd geen enkele belangenafweging gemaakt.

De bestreden beslissing is een loutere "automatische" beslissing nadat de asielaanvraag werd afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Met de feitelijke situatie van verzoekster werd geen rekening gehouden.

Het kan nochtans niet worden betwijfeld dat verzoekster onder de bescherming valt van bovenvermelde bepalingen.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoekster en de gemeenschap waarbinnen zij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individuals social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, §17, 27 april 2010).

Het kan niet worden ingezien waarom de verwerende partij hiermee geen rekening zou houden.

Verzoekster merkt tot slot nog op dat het niet aan haar noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

E. DE OVERIGE BELANGEN ZIJN NIET CORRECT EN NAUWGEZET AFGEWOGEN

6. Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeksters en de gemeenschap waarbinnen zij leven, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, *Khan v Duitsland*, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individuals social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, §17, 27 april 2010).

Verzoekster heeft door haar verblijf een privé-leven in België opgebouwd. Zij verblijft hier sinds 7 november 2010 ononderbroken (na haar terugkeer uit Denemarken). Ook hiervoor was zij reeds verblijvende in België. Het kan niet worden ingezien waarom de verwerende partij hiermee geen rekening zou houden.

De verzoekende partij merkt tot slot nog op dat het niet aan haar noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

7. Bovendien dienden beide partners beroep in bij het Hof van Beroep te Antwerpen inzake de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen over het huwelijk. Deze procedure is echter nog lopende.

Met dit beroep wordt ten onrechte geen rekening gehouden door de verwerende partij in bestreden beslissing, waardoor een essentieel feitelijk element niet wordt betrokken in de belangenafweging.

In navolging van het voorgaande, is de persoonlijke aanwezigheid van de verzoekende partij noodzakelijk tijdens de procedure bij het Hof van Beroep. Ook hiermee wordt door de verwerende partij geen rekening gehouden.

Vooreerst vloeit uit artikel 6.1 van het EVRM voort dat eenieder recht heeft op een eerlijke behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie, waaruit voortvloeit dat de procespartijen, zoals verzoeker, de mogelijkheid moet worden geboden om tegenspraak te voeren over elk stuk of elk betoog (dus ook op de pleitzitting) dat van aard is dat het oordeel van de rechter kan worden beïnvloed (Cass. 14 januari 2005, AR C.02.0221.N; stuk 11: J. LAENENS. K. BROECKX. D. SCHEERS, *Handboek Gerechtelijk Recht*. Antwerpen, Intersentia. 2012. 83-84).

In een burgerlijke procedure kan er bovendien geen verplichte procesvertegenwoordiging worden opgelegd. Bij de hervorming van het Gerechtelijk Wetboek heeft men resoluut gekozen om de mogelijkheid te geven aan iedereen opdat hij of zij zelf voor de rechtbank kan verschijnen en zijn zaak

aldaar kan behandelen (artikel 728, §1 Ger.W.). Iedereen mag in persoon (dus zonder de verplichte bijstand van een raadsman) zijn conclusies en verweermiddelen voordragen (artikel 758 Ger.W.).

Het recht dat iedere partij haar zaak zelf mag uiteenzetten, is een toepassing van de rechten van verdediging. Samen met het recht om te worden berecht door een onafhankelijke en onpartijdige rechter, is er geen recht meer fundamenteel. Het recht van verdediging in een burgerlijke procedure is daarom erkend door het Hof van Cassatie als een algemeen rechtsbeginsel (zie bij wijze van voorbeelden: Cass. 21 januari 2008, S.07.0070.F, www.cass.be; Cass. 9 december 2005, A.R. C.05.0001.F, www.cass.be; Cass. 26 november 1999, Arr.Cass. 1999, 633, RW 2000-01, 772; stuk 12: R. WAGNER. Burgerlijk Procesrecht in hoofdlijnen. Antwerpen, Maklu, 2014, 132-134).

De bestreden beslissing houdt geen rekening met deze bepalingen.

De verwerende partij is nochtans gehouden alle relevante elementen in haar belangenafweging te betrekken als zorgvuldige overheid.

Bovendien kan de verwerende partij, op straffe van schending van bovenstaande bepalingen, geen verplichte procesvertegenwoordiging opleggen. Alle bovenstaande bepalingen garanderen dat verzoekster en haar partner hun middelen zelf kunnen voordragen.

Bovendien is dit in casu uitermate nuttig. Het Hof van Beroep moet oordelen over de samenwoning (en dus de relatie) van verzoekster en haar partner. Dit is heel persoonlijk en vereist een "menselijk" (geen zakelijk) oordeel. Verzoekster en haar partner kunnen hierin tijdens de pleitzitting een zeer belangrijke bijdrage leveren door in persoon te verschijnen en antwoorden te geven (de voorzitter van het Hof van Beroep te Antwerpen beveelt steeds de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij, hetgeen de verwerende partij weet). De rechter zal immers een volledige toetsing doorvoeren aangaande de uitoefening van het

subjectieve recht van de betrokkenen om een huwelijk aan te gaan, dit op basis alle hem voorgelegde elementen met inbegrip van die welke zich na de weigeringsbeslissing heeft voorgedaan (Cass. 13 april 2007, T.Fam. 2007, 172).

De belangenafweging is onzorgvuldig en onredelijk en in strijd met bovenvermelde bepalingen.

8. Door de verzoekende partij wordt er vervolgens op gewezen dat de verweerder in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Bovenstaande uiteenzetting geldt eveneens ten aanzien van artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

TWEEDE ONDERDEEL

9. ONDERGESCHIKT, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht.

De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging, zoals hierboven weergegeven.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen

met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Ter adstrueren van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-[^]77/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

1. *In casu werd aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.*

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoekster, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is derhalve van toepassing.

2. *Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).*

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

4. Verzoekster had, indien haar de mogelijkheid werd gelaten dit op nuttige wijze kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen, kunnen wijzen op de lopende procedure voor het Hof van Beroep te Antwerpen. Verzoekster had voorts kunnen wijzen op de persoonlijke situatie van haar en haar partner.

Deze elementen diende verweerder te betrekken in de belangenafweging op grond van artikel 3 IVRK, artikel 8 EVRM en op grond van artikel 74/13 Vreemdelingenwet (supra, eerste middel).

Verzoekster had bovenvermelde elementen dan ook kunnen aanreiken aan de verwerende partij wanneer hij hiertoe werd uitgenodigd dit op nuttige wijze te kunnen doen. Dit had, minstens potentieel, tot een andere beslissing kunnen leiden.

Bovenstaande elementen zijn van onmiskenbaar belang en hadden de bestreden beslissing, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten werd, minstens kunnen beïnvloeden.

De verwerende partij dient bovenvermelde elementen immers te overwegen, gelet op artikel 3 IVRK, artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op deze omstandigheden, dient een schending van artikel 3 IVRK, artikel 8 EVRM, artikel 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht te worden aangenomen.”

3.2 Verzoekster betoogt in het eerste middel dat artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden geschonden door de bestreden beslissing. Zij wijst op haar relatie met de heer E. V. en hun wens om te huwen en een gezin te stichten. Verzoekster wijst tevens op haar privéleven, met name het geheel van sociale banden tussen haar en de gemeenschap waarin zij leeft. Er is geen belangenafweging gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekster wijst op het hoger beroep bij het hof van beroep te Antwerpen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen die het huwelijk weigert te voltrekken. De verweerder heeft hier geen rekening mee gehouden en zij wenst persoonlijk aanwezig te zijn tijdens de procedure bij het hof van beroep. In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat er geen motief is opgenomen inzake de gemaakte belangenafweging.

In het tweede middel betoogt verzoekster dat zij niet werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Zij had kunnen wijzen op de lopende procedure voor het hof van beroep te Antwerpen en op haar relatie met de heer V.

De motiveringsplicht die voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), waarnaar verzoekster in de hoofding van het middel verwijst, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. In de mate dat verzoekster in die zin de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maakt zij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster niet betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekster deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie. Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “*gezinsleven*”. Om een voldoende graad van “*gezinsleven*” vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘*verbroken*’ beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde.

Nog daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en/of artikel 8 van het EVRM een motiveringsplicht in zich draagt, verwijst de Raad naar de verklaring van de raadsman van verzoekster ter terechtzitting. Hij stelt dat de relatie met de heer E.V. is beëindigd en dat de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing om het huwelijk te sluiten is stop gezet. De Raad stelt aldus vast dat het betoog in het eerste en tweede middel die betrekking heeft op de thans beëindigde relatie, niet langer dienstig is. Verzoekster behoudt geen actueel belang in haar grieven met betrekking tot de relatie met de heer

E.V. en de 'lopende' beroepsprocedure voor het hof van beroep te Antwerpen, nu zij verklaart dat de relatie, zowel als de beroepsprocedure zijn stopgezet.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het privéleven, daar het voor verzoekster geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht.

Waar verzoekster verwijst naar haar privéleven, met name het geheel van sociale banden tussen haar en de gemeenschap waarin zij leeft, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staaft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoon. Bovendien kan uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM worden afgeleid (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77).

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Wat de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande, wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de hoorplicht herhaalt de Raad dat verzoeksters grief niet langer dienstig is aangezien verzoekster, volgens de uiteenzetting in haar verzoekschrift, zou verwezen hebben naar haar relatie en lopende beroepsprocedure, terwijl beiden zijn stopgezet.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat de artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Verzoeksters aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de aangevoerde artikelen en beginselen wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN